

Att älska Sverige tillbaka till Gud Vandringsstig 56 Rom 9:6-7

Bidrag från Bengt Pleijel
2018-06-19

Vandringsstig 56:

Löftena kunna ej svika. Kom helige Ande …

Detta inte sagt som om Guds ord skulle ha blivit om intet. Ty Israel är inte alla som kommer från Israel, och inte heller är alla Abrahams efterkommande hans barn. Nej, Isaks efterkommande skall räknas som dina barn. Det vill säga: Guds barn är inte de som är barn genom naturlig härkomst, men löftets barn räknas som hans efterkommande. Ty ett löftesord var detta: Vid denna tid skall jag komma tillbaka, och då skall Sara ha en son. Rom 9:6–7 Detta inte sagt som om Guds ord skulle ha blivit om intet, skriver Paulus. Gud ger löftet till Abraham. Gud upprepar löftet till Isak (1 Mos 26:4). Och sedan till Jakob, som fick namnet Israel (1 Mos 28:12 ff, 32:29). Löftena kunna ej svika. Gud utvalde Israel till sitt folk. De togs ut ur världen för en uppgift till världen. Israel valdes bland alla folk för att förmedla Herrens kärlek till alla folk. Herrens kärlek gäller allt inte bara Israel. Nu sprängs alla gränser och murar mellan oss människor. Ty Israel är inte alla som kommer från Israel. Detta folk Israel skulle ledas och fostras att en gång ta emot den kommande frälsaren, Messias. Och när Messias kom, sändes han först till judarna (Matt 15:24). Genom judarna kom frälsningen till världen (Joh 4:22). Det börjar med Abraham. Abraham trodde Gud och han räknade honom det till rättfärdighet (1 Mos 15:6). Paulus gör den stora upptäckten: Gud gör syndaren rättfärdig! Läs Rom 3:21–23. Abraham och Paulus har ett stort budskap även för svenskar. Och för norrmän och kineser. Löftena de står kvar. Vi blir löftets barn när vi vandrar i spåren av den tro som vår fader Abraham hade som oomskuren (Rom 4:12). Löften gäller dem som tror, de är löftets barn. Men åt alla dem som tog emot honom gav han rätt att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn (Joh 1:12). Abraham skall få en son och genom Isak förmedlas löftena till hans efterkommande och där i den yttersta kretsen av Abrahams barn står vi. Gud ger nystart till både judar och hedningar. Alla är ni ett i Kristus Jesus. Om ni nu tillhör honom är ni Abrahams avkomlingar, arvingar enligt löftet, (läs Gal 3:26–29). Varför vill Gud ha det så att löftena gäller dem som tror? Därför att han inte orkar läsa vår meritlista, våra CV, där vi skryter och framhäver oss själva, ”bröstar” oss och glömmer Herrens minsta bröder. Tomten läser på julafton vår meritlista och ger oss gåvor efter hur framstående vi är med vår snällhet. Men löftets barn smyger sig på Juldagen till Betlehems krubba där de kopplar på kärleksströmmen från honom som inte älskar oss för våra prestationers skull. Den stora synden är tydligen att inte tro (Joh 16:9). Man kopplar då av kontakten med honom som är Sanningen och som kan ge ljus, kraft, läkedom. Sedan hamnar man hos den makt som heter Löggen. Han lurar oss med happy, happy men det slutar med sorry, sorry. Ta en sup och du känner dig uppåt, säger han. Till en början blir det så, men ju högre upp man hamnar desto våldsammare blir kraschen nedåt. Ni kommer ihåg Jesu ord om den stora festen där kungen bjöd inte bara på mat utan också på kläder. Men det var en som kom på festen och som satt där i sin egen frack med medaljer på (Matt 22:1–14). Han blev utslängd. Varför? Om vi kommer utklädda i vår egen duktighet kommer jämförelsen, avunden in på festen och förstör hela glädjen. När Herren en gång öppnar pärlporten för oss vi kommer in på den himmelska festmåltiden, ser vi hur alla är klädda i vackra, vita kläder, Kristi rättfärdighets kläder. Och alla sänder ut glädjestrålar. Ty de som ser upp till honom stråla av fröjd (Psalt 34:6). När man sedan i en paus ordnar med en skönhetstävling, upptäcker man att ALLA ÄR VACKRAST! Guds kärlek är den stora överraskningen. Den är nystarten, kraftkällan vår vandring i Abrahams tros fotspår. Löftena kunna ej svika, nej de står evigt kvar (Sv Ps 254:1).

Stanna till, tänk, tala med Gud om detta som du nu läst.